

In tako torej vidimo, da sta univerza in pa inteligenca dvoje silno važnih činiteljev v kulturnem življenju današnje družbe. Ves narod in celotna država bosta namreč taka, kakor ju vzgoje njuni najboljši sinovi.

E. Rostand = Oton Župančič:

Roksanin poljub.

Tretje dejanje heroične komedije «Cyrano de Bergerac».

Majhen trg v nekdanjem Maraisu. Starinske hiše. Progled v več uličic. Na desni Roksanina hiša in vrtni zid, preko katerega visi gostolisto vejevje. Nad vrati okno in balkon. Poleg vrat klop.

Po steni pleza bršljan, po balkonu se opleta jasmin, drhteč, upognjen.

S klopi je po kamenju, ki moli iz zida, lahko splezati na balkon.

Nasproti starinska hiša v istem slogu, iz opeke in kamena, z vhodnimi vrati. Tolkač na teh vratih je ovit s platnom kakor bolan palec.

Ko se dvigne zastor, sedi na klopi duenja. Okno na Roksanin balkon je na stežaj odprto.

Poleg duenje stoji Ragueneau, oblečen v nekako livrejo: briše si oči in končuje pripovedovanje.

Prvi prizor.

Ragueneau, duenja, pozneje Rokšana, Cyrano in dva paža.

Ragueneau: ... Nato jo z mušketirjem tem pobriše!

Jaz, od sramote in od reve same,

kar vrv za vrat. A Cyrano me sname

in spravi me za dvornika te hiše.

Duenja: A kdo vam je razvlekel vse imetje?

Ragueneau: Njeni vojaki in moji poetje!

Apol in Mars skup jedla sta kolače:

šlo je navzdol, kako naj bi drugače!

Duenja (vstane in kliče proti odprtemu oknu):

Rokšana, bo že kaj?

Roksanin glas (skozi okno): Takoj, takoj.

Duenja (pokaže Ragueneauju vrata na nasprotni strani):

Nasproti tukaj čaka nas Klomira.

Danes sprejema; družba se že zbira;

o nežnem bo predavanje nocoj.

Ragueneau: O nežnem?

Duenja (izprenevedaje se): Da ... (Zakliče proti oknu):

Rokšana pa bo kriva,

počasnica, če nežnost zamudiva!

Roksanin glas: Takoj!

(Godba na strune se približuje.)

Cyranov glas (za kulisami): La, la, la, la!

Duenja (presenečena): Podoknica?

Cyrano (za njim dva paža s teorbari):

Mi boš prijel osminko, ti oslinko!

Prvi paž (ironično): Mar ločite, gospod, zares osminko?

Cyrano: Kot vsak učenec Gassendijev, da!

Prvi paž (igra in poje): La, la!

Cyrano (mu iztrga teorbo in nadaljuje arijo):

Daj sem. Ti goniš me iz kože!

La, la, la, la!

Roksana (se prikaže na balkonu):

Ste vi?

Cyrano (pojoč na arijo, ki jo nadaljuje):

Jaz; iz srca

pozdravljam vaše lilije in rože!

Roksana: Že pridem! (Odide z balkona.)

Duenja (kažoč na paža): Kaj pa virtuoza ta?

Cyrano: Dobil sem ju pri stavi. Z Assoucyjem

sva nekaj glede slovnice se sprla.

On gode svojo, jaz pa svojo vijem.

Naenkrat mi pokaže tadv čmrlja,

ki vsepovsodi krog njega brenkljata:

«Jaz stavim en dan godbe!» — In zgubi.

In dokler spet ne vstane zora zlata,

tadv strunarja, z mano brez presledka,

obkrožata me z rojem melodij.

Zdaj pa ni več prijetno, kot spočetka.

(Godcema:)

Hej! — Montfleuryju pojdita igrat!...

(Paža proti ozadju. — Duenji:)

A jaz bi od Roksane zvedel rad,

če ni... (Pažema, ki odhajata:) Le praskajta na vse pretege! —

(Duenji:) našla na ljubčku še nobene pege?

Roksana (stopi iz hiše): Ah, lep je, duhovit, in ljubim ga srčno!

Cyrano (nasmehoma): Res duhovit?

Roksana: Res; bolj celo od vas!

Cyrano: Da, da, priznam.

Roksana: Po mojem malokdo

vsak nič tako v besedo zna ujeti;

kedaj pa kdaj mu obledi izraz;

a bliskoma se zopet mu zasveti!

✕

✕

Cyrano (neverno): Res?

Roksana: Moški s sodbo naglo ste gotovi;
lep dečko, to pomeni vam: bedak!

Cyrano: Kramlja li o ljubezni kot veščak?

Roksana: On ne kramlja, gospod, on krasnoslovi!

Cyrano: In piše?

Roksana: O, še bolje! To kar poje:

(Deklamira:)

«Pij — srcu mojemu ne vsahne vir!...»

(Zmagoslavno Cyranu:)

No?

Cyrano: Pha!...

Roksana: In to: «Dal sem ti srce svoje,
da tudi ti spoznaš, kaj je nemir!»

Cyrano: S tem srcem torej je precej kočljivo:
kje je? Pri njem? Pri vas?

Roksana (zacepeta z nogo): To je žaljivo!
Vas grize...

Cyrano (tresoč se): Kaj?

Roksana: Pisateljska zavist?

— In te vrstice, nežne, vse sanjave:

«Le k tebi hrepeni srce pobožno,

in da poljube pisati je možno,

ti z ustnicami brala bi moj list!...»

Cyrano (se nehote z zadoščenjem nasmehne):

Ha, te vrstice, da... (Se ovlada in reče prezirno:) precej
piškave!

Roksana: In to...

Cyrano (vesel): Mar ste zapomnili si vse?

Roksana: Vse!

Cyrano (si viha brke): Nič ne rečem: laskavo zelo!

Roksana: Cel mojster!

Cyrano (skromno): No, no!

Roksana (odločno): Mojster!

Cyrano (s poklonom): Pa naj bo!

Duenja (ki je bila odšla v ozadje, se naglo vrne):

Grof Guiche! (Cyranu, ki ga sili proti hiši:)

Stópite v hišo, bolje je.

Če tukaj vas uzre, lahko zapazi...

Roksana (Cyranu): Mojo skrivnost, da, da! Za mano lazi,
mogočen je, in če poseže vmes,
po mojem srcu padel bi udar!

Cyrano (odhajajoč v hišo):

Prav, prav!

(De Guiche pride.)

Drugi prizor.

Roksana, De Guiche, duenja (oddaljena).

Roksana (De Guicheu z reverenco):

Jaz sem hotela ravnokar

od doma.

De Guiche: Jaz sem prišel po slovo.

Roksana: Vi odpotujete?

De Guiche: Na vojno.

Roksana: Res?

De Guiche: Še danes.

Roksana: A?

De Guiche: Arras oblegamo.

Roksana: Tako?

De Guiche: Vas, vidim, bogve kaj to ne boli.

Roksana (uljudno): O!...

De Guiche: Meni je hudo... zavoljo vas.

— Pa saj ne veste še, da sem polkovnik?

Roksana (vnémar): Bravo!

De Guiche: Pri gardi.

Roksana (presenečena): A — pri gardi, vi?

De Guiche: Kjer je vaš bratranec, ta véliki gromovnik.

Tam mi bo plesal, kot bom godel jaz!

Roksana (tesnobno):

Kaj! Garda pojde v boj?

De Guiche (smehoma): Moj polk, seveda!

Roksana (se zgrudi na klop, zase):

Kristijan!

De Guiche: Kaj pa vam je?

Roksana: Strašno je, joj!

On, ki ti je pri srcu, mora v boj!

De Guiche (presenečen in vesel):

Iz vaših ust prva mehka beseda!

Roksana (izpremeni ton, se pahlja):

Torej — bratranca čaka vaša osveta?...

De Guiche (nasmehoma):

Ste zanj?

Roksana: Narobe.

De Guiche: Često k vam prihaja?

Roksana: Poredkoma.

De Guiche: Zdaj nek kadet ž njim leta...
Neu... Neuvi...

Roksana: Velik?

De Guiche: Plav.

Roksana: Rdeč.

De Guiche: Lep!...

Roksana: Pha!

De Guiche: A strašno glup.

Roksana: Ga že obraz izdaja!
(Izpremeni ton.) A ta osveta, hm... če Cyrana pošljete v ogenj... on se rad bojuje!
Jaz vem, kaj ga udarilo bi huje!

De Guiche: No?

Roksana: Če v Parizu ga ostavite
z njegovimi preljubimi kadeti,
da moral bo oddaleč vojno zreti...
Samo tako ga v ogenj spravite.
Izven nevarnosti, to zanj bo kazen.

De Guiche: O ženska glava, polna vseh ukan!

Roksana: Z drugovi vred se grizel bo kot blazen,
da je doma v brezdelje zakovan:
in vaš užaljeni ponos bo maščevan!

De Guiche (se ji približa): Torej — nekoliko sem vam le drag!
(Ona se nasmehne.)

Z menoj ste potegnili: to je znak
ljubezni, ne, Roksana?...

Roksana: Ne tajim.

De Guiche (pokaže več zapečatenih papirjev):

Tu so povelja, ki jih na vse čete
takoj razpošljem... tole... za kadete,
(Vzame eno pismo.)

to pa lepo pri sebi obdržim.

(Ga vtakne v žep, smehoma:)

Ha, ha!... Zdaj rogovilež bo ugnan!...

— Vi, vi ste nagajivi?...

Roksana: Včasih res.

De Guiche (tik nje):

Vi ste me zmedli! Danes iti stran,
baš ko med nama se je splela vez!...

Ne, poslušajte! Tukajle v bližini
imajo kloster patri kapucini.

Lajik ne sme stópiti v to zavetje.
 A mene vem, da dobri ti očetje
 radi skrijó v rokav široki svoj.
 — Pri Richelieuju služijo doma;
 kjer vlada stric, i stričnik kaj veljá. —
 Za druge bom že za goró nocoj,
 za vas še v krinki tu do jutrišnjega dne!...

Roksana (živahno):

A če se to izve, vaš glas...

De Guiche: Pha!

Roksana: In oblega...

De Guiche: Nič! Dovolíte!

Roksana: Ne!

De Guiche: Dovolí!

Roksana: Tega

ne morem.

De Guiche: Ah!

Roksana: Ne! (Zase:) Kristijan ne gre.

(Na glas:) Bodite mi junak, — Antoine!

De Guiche: O, ta poziv!

Vi ljubíte? ...

Roksana: Njega, ki zanj sem trepetala.

De Guiche (ves vesel): Odidem! (Ji poljubi roko.)

Vam je prav?

Roksana: Da, srčna hvala!

(De Guiche odide.)

Duenja (oponaša Roksanino reverenco za njenim hrbtom):

Da, srčna hvala!

Roksana (duenji): Cyrano se bi jezil,
 ker sem mu ukrala vojno. Le molčiva!

(Zakliče proti hiši:)

Bratranec!

Tretji prizor.

Roksana, duenja, Cyrano.

Roksana: Nama je h Klomiri čas.

(Pokaže proti vratom na levi.)

Predavanje!

Duenja: Uj, če ga zamudiva!

Cyrano (Roksani): Da, da, nikaar ne zamudite pusta!

(Prišli so pred Klomirina vrata.)

Duenja (navdušena): Tolkač pa s platnóm je ovit! Aj, aj,

(Tolkaču:)

ti butec, so ti zamašili usta,
da nas ne zmoti glupi tvoj klop-klop!
(Ga dvigne neizmerno skrbno in nalahno udari.)

Roksana (videč, da odpirajo):

Če pride Kristijan, počaka naj!

Cyrano (naglo, ko hoče ona vstopiti):

Ah!... (Roksana se okrene.)

Dobro; in smem vedeti, na kaj
boste nocoj pogovor napeljali?

Roksana: Na...

Cyrano: Na?

Roksana: A boste li molčali?

Cyrano: Kakor grob.

Roksana: Na nič. Porečem mu: Prosto se vzpnite!

Ljubezen mi proslavljajte! Blestite!

Cyrano: Prav.

Roksana: Ne besede! (Vstopi in zapre za seboj vrata.)

Cyrano (s poklonom, ko so vrata že zaprta):

Kot ste ukazali!

(Vrata se zopet odpro in Roksana pomoli skozi nje glavo.)

Roksana: Sicer bi se pripravili...

Cyrano: Brez skrbi!...

Oba (hkratu): Niti besede!... (Vrata se zapro.)

Cyrano (pokliče): Kristijan!

Četrta prizor.

Cyrano, Kristijan.

Cyrano: Pripravi se!

Nocoj lahko pred njo se proslaviš.

No, kaj se kujaš? Veš, da se mudi.

Kar k tebi, da ti v glavo vtepem...

Kristijan: Ne!

Cyrano: A?

Kristijan: Tukaj je počakam.

Cyrano: Kaj noriš?

Učit se pojdiva...

Kristijan: Ne, zdaj mi že preseda

uloga, v kateri večno trepetam!

Na pösodo prav sleherna beseda!...

Spočetka — nič ne rečem... toda zdaj,

ko ljubi me, stopim na prste sam.

Cyrano: Šment!

Kristijan: Misliš, da ne pojde ali kaj?

Boš videl! O ne, nisem tak bedak!

Moj dragi, tvoja šola kaj zaleže.

In če mi jezik odpove, ni vrag,

da moj poljub ničesar ne doseže!...

(Zagleda Roksano, ki se vrača od Klomire.)

— Ah, ona! Cyrano, ostani z mano!

Cyrano (se mu pokloni):

Gospod, kar sami govorite! (Izgine za vrtni zid.)

Peti prizor.

Kristijan, Roksana, nekaj precijozov in precijoz in trenutek duenja.

Roksana (se poslavlja od družbe, ki je prišla z njo od Klomire: reverence in pozdravi):

Draga!...

Duenja (obupana): Predavanje pred nama že končano!

(Odide v Roksanino hišo.)

Roksana (se še vedno poslavlja):

Zbogom!...

(Vsi pozdravljajo Roksano, se poklanjajo drug drugemu, se ločijo in razidejo po raznih cestah. Roksana zagleda Kristijana.)

Vi ste!... (Stopi proti njemu.)

Mrak in tišina blaga...

Samota... govorite.

Kristijan (sede na klop poleg nje. Molk.): Ljubim vas.

Roksana (zapre oči):

Da, o ljubezni!

Kristijan: Ljubim te.

Roksana: Krasite

to temo.

Kristijan: Ljubim vas.

Roksana: Naprej!

Kristijan: Nad vsak izraz.

Roksana: Da — in?

Kristijan: In — zdaj, Roksana, vi odkrijte, odkrij: me ljubiš, roža vseh deklet?

Roksana (se našobi): To je suhljad, a jaz bi rada cvet!

Kako me ljubite?...

Kristijan: Kako — zelo.

Roksana: Razvijte čustvo...

Kristijan (ki se je približal in požiral z očmi njen beli tilnik):

Daj, da te objamem!

Roksana: Kristijan!

Kristijan: Kako te ljubim...

Roksana (hoče vstati): Prepusto!

Kristijan (živahno, zadržujoč jo):

Ne, ne! Ne ljubim!

Roksana (zopet sede): No?

Kristijan: Ker obožujem!

Roksana (vstane in se oddalji):

O!

Kristijan: Kar brez uma sem!

Roksana (suho): Rada verjamem!

In to je zoperno kot grdo lice.

Kristijan: Jaz...

Roksana: Vaš dovtip mudi se kje na tujem!

Kristijan: Jaz...

Roksana: Ljubite me, vem. Zbogom. (Gre proti hiši.)

Kristijan: Nikar!

Čuj...

Roksana (odpre vežna vrata): Obožujete me, vem; te govorce mi je dovolj!

Kristijan: Jaz bi... (Roksana mu pred nosom zapre vrata.)

Cyrano (ki je trenutek prej neopažen prišel): To je uspeh!

Šesti prizor.

Kristijan, Cyrano, nekaj časa paža.

Kristijan: Pomagaj!

Cyrano: O ne!

Kristijan: Moram v nje očeh

spet zrasti...

Cyrano: A kako — prokleta stvar! —

ta hip ti v glavo vtepsti?...

Kristijan (ga prime za roko): Glej, tam gori!

(Okno za balkonom se je razsvetlilo.)

Cyrano (ginjen): Nje okno!

Kristijan (na glas): Jaz bi umrl!

Cyrano: Tiho govôri!

Kristijan (prav tiho): Umrl...

Cyrano: Temno je...

Kristijan: No?

Cyrano: Vse se popravi.

Zaslužil nisi... Tjakaj se postavi,
nesreča, pod balkon! Jaz bom tu stal
in ti šepetal.

Kristijan: Toda...

Cyrano: Mir, gospod!

Paža (se prikažeta v ozadju, Cyrano):

Hep!

Cyrano: Pst!... (Jima dá znamenje, naj govorita potihoma.)

Prvi paž (poluglasno): Tam sva odpela že!...

Cyrano (potihoma, naglo): Zdaj pa se skrijta vsak za en ogál,
in ako koga sem nanese pot,
naj brž mi kratka arija pove!

Drugi paž: A kakšna arija, da ne bo pomot?

Cyrano: Mehkobna za moža, za žensko rezka!

(Paža izgineta vsak za nasproten ogál. — Kristijanu:)

Pokličí jo!

Kristijan: Rokšana!

Cyrano (pobere par kamenčkov in jih zaluči v okno):

Malo peska!

Sedmi prizor.

Rokšana, Kristijan, Cyrano (odkraja skrit pod balkonom).

Rokšana (odpre okno na pol):

Kdo kliče?

Kristijan: Jaz.

Rokšana: Kdo — jaz?

Kristijan: Kristijan.

Rokšana (prezirno): A — vi?

Kristijan: Rad bi govoril z vami.

Cyrano (pod balkonom Kristijanu): Prav! Le tiše!

Rokšana: Preslabo znate...

Kristijan: Srce k tebi vzdíše...

Rokšana: Ne ljubite me več.

Kristijan (kateremu prišepetava Cyrano besede):

Kdo to veli?...

Ne ljubim več — ko... ljubim več!

Rokšana (ki je hotela zapreti okno, se ustavi):

To je že bolje!

Kristijan (kot zgoraj):

Ljubezen, ki pojil sem jo s krvjo,
zdaj nehvaležna me po prsih kolje.

Roksana (stopi na balkon):

Res — bolje! — A če kruta je tako,
zakaj je niste v zibki zadušili?

Kristijan (kot zgoraj): O kolikrat sem hotel po vsej sili,
a Herkul v zibki bil je ta mladič.

Roksana: Vse bolje!

Kristijan (kot zgoraj): In zadavil je dve kači,
Ponos in Dvom kar meni tebi nič.

Roksana (se opre s komolci ob balkon):

Krasno. — A kaj se govor vam ustavlja?
Mordà vam môra domišljivost tlači?

Cyrano (potegne Kristijana pod balkon in smukne na njegovo mesto):

Tako ne gre!

Roksana: Kaj se vam obotavlja
nocoj beseda vsaka?

Cyrano (poluglasno kakor Kristijan):

Ker je noč,
po mraku do ušes mi vaših tava.

Roksana: A mojih ne ovira ta težava.

Cyrano: Ker moje srce pazi na vso moč,
da jih prestreza; mojim pa težko
v temi je najti vaše malo uho.
In pa: beseda vaša pada lahno,
a moja múkoma vstája do vas!

Roksana: Zdaj se gibljó i vaše bolj živahno.

Cyrano: Navadile so pleze se tačas!

Roksana: Saj res da z vami z viška govorim.

Cyrano: Da, če z višine te mi na srce
trd pade zvok, ga ubije, se bojim!

Roksana (ganjena): K vam pridem.

Cyrano (naglo): Ne!

Roksana (mu pokaže klop pod balkonom): Pa vi na klop!

Cyrano (se preplašen umakne v mrak): Ne gre!

Roksana: Kako?

Cyrano (ki ga bolj in bolj premaguje čustvo):

Skrivnostna ura, omamljiva,
ko si besede ljube govoriva
in ne poznavá se.

Roksana: Se ne poznavá?

Cyrano: Le slutiva se... To je bajen čar...

Za vas po mraku dolga halja plava,
in zame letne obleke beli žar:
jaz sem le senca, vi ste le jasnina!
Ta hip je meni večna dragotina!
Če bil sem kdaj zgovoren...

Roksana: O, bilí stel!

Cyrano: Nikoli še globine svoje čiste
nisem odkril...

Roksana: Zakaj?

Cyrano: Ker sem dozdam
nem bil zamaknjen...

Roksana: V kaj?

Cyrano: V ves vaš sijaj!...

Kot vsak, ki se zagleda vam v obraz!
A zdaj me zmamil je noči opoj,
in prvič duša z vami govori!

Roksana: Res, i vaš glas ves drugi se mi zdi.

Cyrano (se ji približa, vročično):

Ohrabil me je mračni ta ovoj,
in zdaj si vendar upam biti jaz,
in zdaj si upam... (Se zmeden ustavi.)
Kam? Vse to... vse to...
je zame — morete mi oprostiti? —
tako divotno... in tako novó!

Roksana: Novó?

Cyrano (se zmeden lovi za besedo):

Novó... iskreno govoriti:
bojim se vedno, da se ne osmešim.

Roksana: S čim pa?

Cyrano: Z zanosom... Da, jaz srce vedno
v duhá zagrinjam, da se smeha rešim:
in ko bi zvezdo snel z neba, od srama
utrgam skromno rožico besedno.

Roksana: I to je užitek.

Cyrano: Ne nocoj med nama!

Roksana: Iz vaših ust so to mi novi zvoki!

Cyrano: Kaj Amor in njega puščice, mrežel!
Bežimo med stvari preproste, svežel!
Kaj nam po kapljicah osladni soki,
ki v zlat naprstnik kak poet jih sceja! —

Kjer se lijó prirode veletoki,
se duša nam očisti in odžeja!

Roksana: A duh?

Cyrano: Za vabo sem se z njim naličil;
a zdaj bi skrunil blagi vonj te ure,
to noč in veličanstvo vse nature,
če bi besede puhle pleteničil!
— En sam pogled v nebo, na zvezdne kroge
ozdravi nas umetnosti uboge:
če le ni tenkočutni naš razkroj
razcepkal čustev nam do zadnje dlake,
da smo v igračkanju brez duše vsake,
in naš razvoj izteka se v razdvoj!

Roksana: A duh? ...

Cyrano: Proč z njim v ljubezni! Ker jo ubija,
ko okrog nje norčavo se previja!
A neogibno dušam dan zasvita,
— in smili se mi, kdor ga ne dočaka! —
ko v nas ljubav tako bo plemenita,
da nad dovtipom vsakim se razplaka!

Roksana: In kaj mi boste govorili vi,
ko pride nama čas?

Cyrano: Vse to, vse to, vse to,
kar cvetja mi iz duše prikipi,
vam zmečem, predno v šopke speto bo:
jaz ljubim te, brez uma, ves gorim;
kot v zvončku v srcu mi ime je tvoje,
in ker, Roksana, brez miru drhtim,
tvoje ime brez konca v meni poje.
Vse, vse na tebi mi spomin opaja:
lani, še vem, dvanajstega si maja
drugače kot navadno splela kite!
Omamil me je njih blesteči kras:
kdor dolgo gledal v solnce je žareče,
povsod rdeče vidi še odsvite;
tako i moj pogled povsod razmeče
ognjeno sliko tvojih zlatih las!

Roksana (zmedena):

To je ljubezen ...

Cyrano: Da, to čustvo vroče,
ki me pehá nevzdržno v strah in slast,
to je ljubezni sila in oblast!

Ljubezni — in vendar nič zase noče!
 Za tvojo srečo svojo dal bi rad,
 čeprav bi ti nikdar ne zaslutila,
 samo da ujel od daleč bi enkrat
 smehljal, ki žrtev ta ga je rodila!
 — Vsak tvoj pogled, ki me doseže kdaj,
 kreposti nove, nov pogum mi vžiga!
 Razumeš zdaj, o, čutiš, slutiš vsaj,
 kako se v mraku duša k tebi dviga?
 O ta večer! Sladko-opojna zona!
 Jaz govorim, in ona sluša, ona!
 Srce mi plava v blaženosti čisti,
 nesanjani... le smrt mi še ostane!
 Besede sluša v mrake šepetane
 in vsa trepeče sredi sinjih vej!
 Da, vi trepečete kot list med listi!
 Da, ti trepečeš! In jaz čutim, glej,
 v jasminovih mladikah trepetanje,
 ki se iz tvojih rok pretaka vanje!

(Poljubi omamljen konec viseče veje.)

Roksana: Trepečem, da, in ljubim, in sem tvoja!
 Opojil si me!

Cyrano: Smrt, kaj mi tvoj strup!
 Jaz, jaz sem čarnega ji dal opoja!
 Ničesar več ne prosim, le...

Kristijan (pod balkonom): Poljub!

Roksana (se vrže nazaj):
 Kaj?

Cyrano: O!

Roksana: Želeli ste?

Cyrano: Da... jaz... (Kristijanu potihoma:)
 Nikar no!

Kristijan: Sedaj je zmedena, sedaj je čas!

Cyrano (Roksani):

Da... prosil sem, zares... a moj Bog... jaz...
 Zavedlo me je srce previharno..

Roksana (nekoliko razočarana):
 In že ste se odrekli?

Cyrano: Ne... Ne vem...
 Čeprav... da, da... ker vidim, da vas žali!
 Vendar, poljub... Jaz se mu odpovem!

x

Ivan Lah: Angelin Hidar.

x

Kristijan (potegne Cyrana za plašč):

Zakaj pa?

Cyrano: Kristijan, mir!

Roksana (se skloni čez ograjo): Kaj ste zašepetali?

Cyrano: Za drznost sebi dal sem opomin:

Tiho, Kristijan!... (Teorbe zasvirajo.)

Le hip!... Nekdo prihaja!

(Roksana zapre okno. Cyrano posluša teorbe, katerih ena poje razposajeno, druga žalostno arijo.)

Mehko? Rezko?... Ta arija izdaja...

Bo žena? Mož?... A, glej no, kapucin!

(Nastopi kapucin s svetiljko v roki, hodi od hiše do hiše in ogleduje vrata.)

(Konec prih.)

Ivan Lah:

⟨Nadaljevanje.⟩

Angelin Hidar.

Starokorotanski roman.

20. Vzgoja.

Ko se je Angelin drugo jutro prebudil, je začudeno gledal po belih stenah okoli sebe in na zamreženo okno, skozi katero so padali zlati solnčni prameni in razsvetljevali veliko podobo svete Magdalene, ki je klečala pred temno votlino ter pritiskala mrtvaško glavo na svoje ustnice. Ves začuden je gledal Angelin sliko, kajti še nikoli je ni videl in nikoli ni slišal o nji. Občudoval je dolge zlate lase spokorne svetnice in ni mogel razumeti, zakaj poljublja mrtvaško glavo s tako ljubeznijo. Ogledal se je okoli sebe in se začel spominjati svoje včerajšnje poti od mlina do samostana. Zdajci pa je vstopil pater Evstahij in se približal njegovi postelji. Prekrižal je dečka na čelu in rekel: «Danes smo te pustili dolgo spati, da se odpočiješ; poslej boš vstajal ob treh zjutraj in boš hodil na kor, kjer molijo bratje skupno jutranjice. Sedaj pa pojdi z menoj, da greva k opatu, ki te bo sprejel v naš samostan.»

Angelin je pokleknil na postelji in se je ozrl proti oknu, kakor da bi hotel videti jutranje vzhajajoče solnce. Otec Evstahij pa ga je prijel za roko in mu dejal:

«Pri nas moraš biti poslušen na besedo in pokoren vsem, ki so višji od tebe; kajti tvoja služba je namenjena Bogu.»

V Angelinu se je vzbudila sveta misel in je pobožno sklenil roke, kajti hotel je služiti Bogu, mogočnemu stvarniku, in z

LJUBLJANSKI ZVON

Mesečnik za književnost in prosveto

XLII. letnik

1922

10. številka

E. Rostand-Oton Župančič:

⟨Konec.⟩

Roksanin poljub.

Tretje dejanje heroične komedije «Cyrano de Bergerac».

Osmi prizor.

Cyrano, Kristijan, kapucin.

Cyrano (kapucinu):

Kaj išče novi ta Dijogen tod?

Kapucin: Hišo gospe...

Kristijan: Vrag nesi to priskuto!

Kapucin: Robinove...

Kristijan: Kaj hoče?

Cyrano (pokaže kapucinu eno ulic): Tale pot,
pa kar naprej.

Kapucin: Gospod, do tja ves čas
prebiral rožni venec bom za vas. (Odide.)

Cyrano: Pa srečno pot! Bog blagoslovi kuto!
(Se vrne v ospredje h Kristijanu.)

Deveti prizor.

Cyrano, Kristijan.

Kristijan: Preskrbi mi poljub!...

Cyrano: Ne!

Kristijan: No, prej ali slej...

Cyrano: Da, blizu je minuta, neodložna,
ko res se strneta v omamni strasti
tvoj plavi brk in njena usta rožna.
(Zase.)

Pa naj bo rajši...

(Zgoraj zažvenketa okno, Kristijan se skriva pod balkon.)

Roksana (stopi na balkon): Vi ste? Nisva prej...
že govorila... o...

Cyrano: Poljuba slasti.
Zakaj ga vaša ustnica ne tvega,
ko vendar njega ogenj jo že pali?

Zakaj se ga bojite, kaj vas bega?
 Ni kdaj pogovor vam prešel v smehlaj,
 in ni nepazoma, brez vsake žali
 smehlaj se v vzdih, vzdih se v solze prelil?
 Neznaten še premik, neobčutljiv:
 solze, poljub — vmes je en sam zgrozljaj.

Roksana: Molčite!

Cyrano: Kaj v poljubu res tiči?
 Prisega, bolj od blizu, tajna, tiha,
 obljuba, ki priznanje vroče diha,
 rožna točka na i v besedi «ti»;
 čebele šum in etra valovanje,
 vonj večnosti in rož večernih sanje,
 skrivnost, ne ušesom, ustnicam izdana,
 ko nam na usta pritrepeče duša,
 in čaka, da jo ustnica okuša!

Roksana: Ne več!

Cyrano: Poljub — dragost, tako izbrana,
 da še francoska je kraljica z njim
 najsrečnejšega lorda nagradila!

Roksana: O!

Cyrano: Jaz kot Buckingham molče trpim,
 kot on častim kraljico — tebe, mila,
 kot on otožen, zvest.

Roksana: In lep tako!

Cyrano (iztreznjen, zase): Da, da, in lep, to sem pozabil, to.

Roksana: Pridi in vtrgaj rož večernih sanje!...

Cyrano (potiska Kristijana proti balkonu):

No, gor!

Roksana: Čebele šum...

Cyrano: Gor!

Roksana: Etra valovanje...

Cyrano: Gor!

Kristijan (se obotavlja): Zdaj ne; v glavi čutim tako zmedo!

Roksana: Vonj večnosti!...

Cyrano (ga porine): Tak spravi se, govedo!

(Kristijan se zavihti na klop in se povzpne po vejevju in stebričih do balkonske ograje, ki jo okobali.)

Kristijan: Roksana! (Jo objame in se ji skloni k ustnicam.)

Cyrano: Aj! Srce mi v živo reže!

Poljub, ljubezni svatba! Jaz pa, ah,
 ubogi Lazar, ki drobtine streže!

Da, res je — nekaj uživam z mize tvoje,

Roksana: na njegovih ustnicah

poljubljaš prejšnje le besede moje.

(Teorbe se oglase.)

Mehkó — rezkó: spet kutar!

(Dela, kakor da je pravkar pritekel in zakliče na glas:)

He!

Roksana:

Kdo je?

Cyrano: Jaz sem prišel. Je Kristijan tukaj še?

Kristijan (zelo začuden):

Cyrano?

Roksana:

Stričnik moj?

Cyrano:

Zdrava, sestrična!

Roksana: Pridem takoj!

(Izgine v hišo. V ozadju kapucin.)

Kristijan (ga uzre): Že spet!

(Odide za Roksano.)

Deseti prizor.

Cyrano, Kristijan, Roksana, kapucin, Ragueneau.

Kapucin:

Ta gospodična

Robin...

Cyrano:

A rekli ste Robin.

Kapucin:

Kedaj!

Bin, B, i, n, bin!

Roksana (stopi na prag, za njo Ragueneau s svetiljko in Kristijan):

Kaj je?

Kapucin:

Pismo.

Kristijan:

Kaj?

Kapucin (Roksani):

O, prav gotovo kaka sveta stvar!

Častit gospod...

Roksana (Kristijanu): De Guiche!

Kristijan:

Si upa? Kaj pa hoče?

Roksana: O, česar ne doseže prav nikdar!

(Odpre pismo.)

Tvoja sem, in...

(Pri Ragueneaujevi svetiljki čita potihoma zase:)

Madame, boben ropoče;

moj polk se danes je na pot odpravil;

na videz tudi jaz — a sem se vstavil.

Nisem vas slušal. V kloštru sem ostal.

Da vas posetim, sem vam list poslal
po bedasti ovčici božji tej,
ki nič ne sluti. Vaš smehljaj poprej
me je zbudril, da gledal bi ga spet
na samem rad. Dobrotno oprostite
predrznežu, ki upa, da sprejet
bo milo, in je vdani vaš... etcetera...»

(Kapucinu:)

Moj oče, čujte list; bliže stopite.

(Vsi se približajo, ona čita na glas:)

Tako je volja kardinalova:

nič ne pomaga vam se brániti.

Zatorej vam po možu tem spoštljivem,
razumnem in docela zanesljivem
hitim stričev ukrep naznaniti.

Ta sveti mož naj še nocoj pri vas

Kristijana z vami (Obrne list.) tajno poroči;

vem, ženin ta po vašem srcu ni.

A vdajte se, čeprav je trd ukaz.

Saj za pokoro vso in vse težave
vas bo poplačal Bog. Iz misli prave
vam to sporočam, in udan do dna
ostanem vedno vaš... etcetera...»

Kapucin (žareč): Pobožen to gospod! Saj sem dejal!

Svete stvari! Prav nič se nisem bal!

Roksana (potihem Kristijanu):

Znam čitati?

Kristijan: Hm.

Roksana (na glas, brezupno): O, nadloga!

Kapucin (ki je s svetiljko obsinil Cyrana):

Ste vi?

Kristijan: Jaz!

**Kapucin (obrne svetiljko proti njemu, in kakor da je nekaj po-
dvomil, ko je videl, kako je lep):** Ampak...

Roksana (živahno):

Še pripis! Oho!

«Za klošter tisoč frankov.»

Kapucin: O, za boga!

Pobožen mož! (Roksani:) Udajte se!

Roksana (z mučeniškim glasom): Naj bo!

(Ragueneau odpre vrata in povabi kapucina, naj vstopi; tačas
Roksana potihem Cyranu:)

A vi prestrézite De Guicha!

Cyrano: Práv!

(Kapucinu:) Bo dolg obrèd?

Kapucin: Petnajst minut samó.

Cyrano (sili vse v hišo):

Sedaj pa noter, jaz bom tu ostál!

(Roksana povabi Kristijana v hišo. Odidejo.)

Enajsti prizor.

Cyrano sam.

Cyrano: Petnajst minut ga naj držim — kako?

(Skoči na klop in pleza po zidu proti balkonu.)

Tako bo, da!

(Teorbe zasvirajo žalostno arijo.)

Ho, ho, to je možak!

(Tremolo posebno mračen.)

O, pa še kak!

(Dospel je na balkon, tam si potisne klobuk na oči, odloži meč in se zavije v plašč, nato se skloni in gleda dol.)

Visoko — no, vseeno!

(Stopi čez ograjo, potegne k sebi vejo drevesa, ki sega čez vrtni zid, se obesi ob njo z obema rokama, pripravljen spustiti se na tla.)

Le čakaj, jaz zagodem ti pošteno!...

Dvanajsti prizor.

Cyrano, De Guiche.

De Guiche (nastopi zakrinkan in tava po temi):

Da bi jih vrag, meniške te koštrune!

Cyrano: A strela, če spozna moj glas?

(Se spusti z eno roko in dela, kakor bi obračal neviden ključ.)

Krik! Krak!

(Svečano:)

Sedaj pa po gaskonjsko, Bergerac!

De Guiche (si ogleduje hišo):

Tu bo. Ta krinka je očem na poti!

(Hoče vstopiti. Cyrano skoči z balkona, držeč se za vejo, ki se upogne in ga položi med vrata in De Guichea. Dela se, kakor da je priletel iz velike višine, se iztegne po tleh ter obleži kakor brez zavesti. De Guiche odskoči.)

He, kaj?

(Ko vzdigne oči, se je veja že sprožila nazaj; vidi samo nebo in ne ve, pri čem je.)

Odkod je pal ta človek?

Cyrano (sede in z gaskonjskim naglasom): Z lune!

De Guiche: Kaj... z...

x

x

- Cyrano** (kakor bi se mu sanjalo): Koliko je ura?
- De Guiche:** Se mu moti?
- Cyrano:** Kak kraj? Kak dan? Kateri letni čas?
- De Guiche:** Ampak...
- Cyrano:** Vrtil se mi!
- De Guiche:** Gospod...
- Cyrano:** Bum, bum —
z lune na tla!
- De Guiche** (nestrpno): Ah, kaj!
- Cyrano** (vstane, z grozovitim glasom): Da, z lune — jaz!
- De Guiche** (se odmakne): No da, pa z lune! ... Mož je zgubil um!
- Cyrano** (korači proti njemu):
Zares, ne metaforično samó! ...
- De Guiche:** Ampak...
- Cyrano:** Sto let, ali minuto slabo,
je trajal padec moj — a kdo to vedi! —
Prej pa sem bil na tisti krogli blede!
- De Guiche** (skomigne):
Da, da! Zdaj grem!
- Cyrano** (mu stopi na pot): Kje sem? Vse bi vam storil,
če mi poveste! V katero deželó,
gospod, odkrijte, sem primeteoril?
- De Guiche:** Sto strel!
- Cyrano:** Izgubil sem oblast nad sabo —
brez cilja, brez krmila in brez vesla ...
Na kakšno luno me, na kak planet
je peza moje zadnjice zanesla?
- De Guiche:** Gospod, odkrito ...
- Cyrano** (s prestrašenim vzkrikom, da se De Guiche odmakne):
Ha, za božji svet!
To črno lice! Ste divjak?
- De Guiche** (si seže z roko v obraz): Kako?
- Cyrano** (z emfatično grozo): Sem v Afriki? So ljudožerci blizu? ...
- De Guiche** (ki je zatipal svojo krinko):
A, krinka! ...
- Cyrano** (kakor da se je malo potolažil):
Torej so Benetke to?
- De Guiche** (hoče mimo njega):
Sestanek z damo imam! ...
- Cyrano** (čisto pomirjen): Torej v Parizu!

De Guiche (se nehote nasmehe):

Ta norec je šegáv!

Cyrano: Vam je na smeh?

De Guiche: Je. Zdaj pa grem.

Cyrano (ves vesel): V Parizu! Oprostite.

(Čisto pomirjen, si smeje iztepe prah in pozdravlja.)

Frčal sem skoz vrtince strahovite;

vtepèn sem malo z etrom. In v očeh

skeli me zvezdni prah. Ostrog pa, veste,

prijel se mi je pesek z rimske ceste.

(Si pobere nekaj z rokava.)

Na janki, lej, lasje od repatic!

(Si te lase kakor odpihava.)

De Guiche (ves iz sebe):

Gospod! ...

Cyrano (iztegne nogo, ko hoče Guiche mimo, kakor da mu hoče nekaj pokazati):

Za méča me je Ràk ukleščil,

nato zašel v Medvedovo sem ležo;

hudó zarenčal je kosmati stric,

kar vznák od straha v Tehtnico sem treščil —

zdaj kaže njen jeziček mojo težo!

(Ko hoče De Guiche mimo, ga prestreže in ga prime za gumb na kamižoli.)

Če kihnem, iskre iz nosa mi pršel!

De Guiche: Kaj, iskre?

Cyrano: Od utrinkov, da, gospod!

De Guiche: Peklensko!

Cyrano: Ne, z nebá gre moja pot.

(Prekriža roke.)

Ha, Sirij — videl sem mimoleté —

zvečer si glavo s šalom je zastrl.

(Zaupno:)

Mladi Medvedek še ne more grizti.

(Smejé se:)

Med padcem Liri strune sem potrl!

(Ponosno:)

A v knjigi bom opisal svoj sprehod,

in okrašeni bodo njeni listi

z zvezdicami, ki sem jih vzal s seboj,

da bo žarela kakor nočni svod!

De Guiche: Zdaj pa bi rad ...

Cyrano: Vem, vem; da, da — takoj!

De Guiche: Gospod! ...

Cyrano: Kajne, vi radi bi odkritja
o luni, kakšna je, če živa bitja
prebivajo na buči tej nabuhli?

De Guiche (zakriči):

Ne, ne, jaz čem ...

Cyrano: Izvedeti, kako
sem prišel nanjo? Moj izum!

De Guiche (je izgubil pogum): Strašný!
Cel norec!

Cyrano (prezirno): Orel Regiomontanov,
golob Arhitov — vse poskusi puhli! ...

De Guiche: Nor, a učen.

Cyrano: Ne, prejšnjih modrijanov
duha mi ni oplodil prav noben!

(Guicheu se je posrečilo priti mimo njega; stopa proti Roksaninim vratom. Cyrano preži, da ga bo prijel, če treba.)

Izumil sem šestero zrakoletov.

De Guiche (se obrne):

Šestero?

Cyrano (radobesedno):

Nag kot riba si obvezem
živõt nagosto s steklenicami,
ki vanje sem nastregel kapelj s cvetov;
nato z oklopom tem na solnce ležem,
in izpuhtim v nebo z rosicami!

De Guiche (presenečen, korakne proti Cyrano):

No, eden!

Cyrano (stopa nazaj in ga vleče za seboj na drugo stran):

Dalje v skrinji od cedrovine
z ikozaedrskim zrcalom prežarečim
lahko si zrak tako zelo razredčim,
da kot vihar požene me v višine.

De Guiche (naredi še en korak):

Dva!

Cyrano (se še vedno umika):

Ali pa sestavim skokostroj,
naprožim ga z jeklenimi vzmetmi,
solitra vžigam sproti za odbòj,
in z mano vred pod solnce poleti!

De Guiche (stopa ponevedoma za njim in šteje na prste):

Tri!

Cyrano: Ker ni dim nikoli rad pri tleh,
se dvignem z njim, če si ga vjamem v meh!

De Guiche (kakor zgoraj, le vedno bolj začuden):
Štiri!

Cyrano: Bedaka rada trka luna —
zvečer privoščim si kaj rad koštruna!

De Guiche (osupel):
Pet!

Cyrano (ga je privedel polagoma na drugo stran blizu neke
klopi):

Ali si čelado nasadim
jekleno in zalučam v zrak magnet!
Jeklo, seve, se vrže brž za njim,
a jaz magnet poganjam spet in spet
in se tako prilučam prav do zvezd!

De Guiche: Šest! Krasno! In katero od teh šest
sredstev ste vi rabili?

Cyrano: Sedmo.

De Guiche: Vraga!
In kakšno?

Cyrano: Kaj preprosto; a — brez hvale! —
sto proti eni stavim, da pomaga!

De Guiche: Ta norec, bogme, da me res zanima!

Cyrano (posnema z misterijoznimi kretnjami šum morskega
valovja):

Huj! Huj!

De Guiche: No?

Cyrano: Ne uganete?

De Guiche: Ne!

Cyrano: Plima! ...

Ob uri, ko privlači luna vale,
se v morju skopljem, stopim tja na kraj;
kar se nenadoma mi dvigne glava,
(ker največ vlage se nabere v kodrih)
za njo pa vse telo mi v zrak zaplava,
in kakor angel po višavah modrih ...
kar — silen stres! ... Tedaj ...

De Guiche (seda v najvišji radovednosti na klop):
Tedaj?

Cyrano (s svojim navadnim glasom): Tedaj ...
mine petnajst minut ... Gospod, zdaj srečno!
Poroke konec.

x

E. Rostand : O. Župančič: Roksanin poljub.

x

De Guiche (plane s klopi): Kaj, kaj? Se mi sanja?

Ta glas!

(Hišna vrata se odpro, lakaji pridejo s prižganimi svečami.
Cyrano si odviha krajevce.)

Ta nos! ... Cyrano?

Cyrano (s pozdravom): Se vam klanja!

— Prav zdajle sta združila se za večno.

De Guiche: Kdo?

(Se obrne. — Tableau. Za lakaji roko v roki Rokšana s Kristijanom. Kapucin se prismeje za njima. Tudi Ragueneau nosi plamenico. Zadnja duenja, začudena, v nočni halji.)

Moj Bog!

Trinajsti prizor.

Ista, Rokšana, Kristijan, kapucin, Ragueneau, lakaji, duenja.

De Guiche (Roksani): Vi?

(Ostrmi, ko spozna Kristijana.)

On?

(Se občuduje pokloni Roksani.)

Res prebrisanol!

(Cyranu:) A vi, gospod iznajdnik zrakoletec,

ob vaših zgodbah bi pozabil svetec

na raj! Imate vse zapisano?

Škoda, če kaj bi izpustili v knjigi!

Cyrano (se nakloni): Hvala za svèt! Imel ga bom na brigi!

Kapucin (kaže De Guicheu ljubimca in stresa z zadoščenjem svojo belo brado):

Sin moj, res parček lep združili ste!

De Guiche (ga pogleda z ledenim očesom):

Da. (Roksani:) Zdaj slovo vzemite od soproga.

Rokšana: Kaj?

De Guiche (Kristijanu): Polk odhaja. Torej le hitite!

Rokšana: Kaj, da bi šel na vojno?

De Guiche: Brez odloga!

Rokšana: Pa saj kadeti ne gredo.

De Guiche: Da ne?

(Potegne iz žepa papir, ki ga je bil vtaknil vanj.)

Tu je ukaz. (Kristijanu:) In vi ga izročite.

Rokšana (se vrže Kristijanu v naročje):

Kristijan!

De Guiche (porogljivo Cyranu):

Še daleč je poročna noč!

x

† Dragotin Kette: Čuj sanjo mi.

x

Cyrano (zase): Pa misli, da me je potlačil s tem!

Kristijan (Roksani):

Še en poljub!

Cyrano: Opravita gredoč!

Kristijan (objema Roksano):

Pustiti njo... ah ti ne veš!

Cyrano (ga vleče proč): Vem, vem!

(Od daleč bobnajo koračnico.)

De Guiche (ki je stopil proti ozadju):

Naš polk!

Roksana (Cyranu, oklepajoč se Kristijana, ki ga Cyrano vleče proč):

Vam ga zaupam! Obljubite,

da boste vedno skrben mu čuvar!

Cyrano: Poskusil bom... čeprav, seve, ta stvar...

Roksana (kot zgoraj): Da bo previden, prosim vas, pazite!

Cyrano: Kar bo mogoče...

Roksana (kot zgoraj): Da mu kak prehlad

ne škodi!

Cyrano: Že... samo da ta oblega...

Roksana (kot zgoraj): Da mi bo zvest!

Cyrano: Da, da, če le...

Roksana (kot zgoraj): In poleg tega,

da pisal bo vsak dan!

Cyrano: To — vam obljubim rad!

† Dragotin Kette: **Čuj sanjo mi.**

(Iz Murnove beležnice, leta 1898.)

Čuj sanjo mi sinočnega večera:

Dva ljuba, draga sta umrla,

še jedenkrat sta se ozrla

na zemljo in sred nočnega zefira

sklenila v strasten, vroč objem —

on bil je v nji in ôna bila v njem.

In angela teh duš sta stala

pri kraji in čakála in čakála...

A duši sta pozabili na križ,

na večnost in na paradiž...